

kakor da je pribito. Vrnivši se v Ljubljano je govoril s svojim redovnim sobratom, patrom Andrejem. In kmalu nato je prišla k Zakotkarju vest: »Tonček naj pride jeseni v Ljubljano. Jaz bom poskrbel za vse potrebno. Pater Andrej.« Kdo je bil tega naznanila bolj vesel kot Tonček! Vse ljube stvari božje na pašnikih so ga tedaj manj zanimale. Le šola in Ljubljana! Kolikrat se mu je uprl pogled z jasnih rakitenskih višav mimo Krima na ljubljansko kotlino! Tam se mu je odpiral nov svet. (Nadaljevanje.)

Maksimov: Mrzel veter s severa . . .

Mrzel veter s severa,
tožna misel sred srca:
Kje zdaj bivaš, tatek naš,
ali gorek stan imaš?

Morda v polju kje stojiš,
v mislih z nami govoriš
in spominjaš se na dni,
ki so bili — več jih ni.

Mrzel veter s severa,
tožna misel sred srca . . .

Cvečoš:

Zimski večer.

Piha, piha mrzel veter
črez sneženo plan;
lahno, skrivoma na zemljo
pada mrak teman.

In zagrinja v temno krilo
gričev beli pas.
In zagrinja mi v daljavi
v temo rojstno vas.

Moje želje in spomini
pa domov hite . . .
Tudi v noči k dragim mojim
cest ne izgube . . .

F. Žužek:

Štiri ptičke . . .

Štiri ptičke, pisane siničke,
so na okno priletele,
nazobale se pšeničke
in veselo so zapele
v jasni zimski dan:

„O, naj Bog vas mnogo let ohrani,
ki ste dobrega srca,
naj vas vseh nesreč obrani,
blagoslov vam dá!“

